

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְו' - חֻלְק כ"ז

קוֹנְטֵרְס 177

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

נְמָלָא טָל, מְלֵאתִי טָל לָא כְּתִיב, אֲלֵא נְמָלָא (ישעיה כו) כִּי
טָל אֲוֹרוֹת טָלָךְ, אֲוֹרוֹת נְהוּרָא דְחוּרְפָא דְעִתִּיקָא.
וּמַהֲהוּא טָלָא, מִתְקַיְימִין קַדִּישֵׁי עֲלִיּוֹנִין. וְהוּא (רצ"ב)
מָנָא דְטַחְנֵי לְצַדִּיקַיָּא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְנִטְיָף הֵהוּא
טָלָא לְחַקְלָא דְתַפּוּחִין קַדִּישִׁין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(שמות מז) וַתַּעַל שִׁכְבַּת הַטָּל וְהִנֵּה עַל פְּנֵי הַמִּדְבָּר דַּק
מְחוּסְפָס. דְּחִיזוּ הֵהוּא טָלָא חוּר. כְּהֵאִי גְוֹנָא דְאַבְנִין
(מ"ט) דְּבְדוּלְחָא, דְּאַתְחַזְיָא כָּל גְוֹנִין בְּגוּוּה. הָדָא הוּא
דְכְּתִיב, (במדבר יא) וְעֵינֵינוּ כְּעֵין הַבְּדוּלָח.

הַאי גוּלְגֻלְתָּא. חוּרָא דִּילֵיהּ, אֲנַהִיר לְתַלְיִסְר (רפ"ח)
עֵיבַר גְּלִיפִין בְּסַחְרָנוּי. לְאַרְבַּע עֵיבַר בְּסַטְרָא

ספר נפלאות הזוהר

כְּמוֹ כֵּן נִדְפַס בְּסֵדֶר תְּקוּנָה לִיל שְׁבוּעוֹת אֲדָרָא רַבָּא וּבְתַקְוִין לִיל הוֹשַׁעְנָא רַבָּא
אֲדָרָא זוּטָא.

(ב) עַל יְדֵי לְמוּד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ נִנְצַח אֶת הָעַרְב רַב, כְּלָב, נַחֲשׁ, אָדוּם וַיִּשְׁמַעֲלָל
זֶהר פְּרִשְׁת נְשֵׂא דָף ק"ד ע"א:

אָמַר רַעְיָא מְהִימְנָא: אֲלֵיהּ, קוּם אֲפַתַח עִמִּי בְּפַקוּדִין, דְּאַנְתָּ הוּא עוֹזֵר לִי, בְּכָל
סַטְרָא. דְּהָא עֲלָף אֲתַמַּר בְּקַדְמִיתָא, פְּנַחֶס בֵּן אֲלַעְזָר בֵּן אֶהְרֹן הַכֹּהֵן. וּבֵן אֶהְרֹן וּבְדַאי
אִיהוּ אַח דִּילֵי, (משלי י) אַח לְצַרְהָ יוֹלֵד.

[באור: מִשָּׁה רַבִּינוּ אָמַר לְאַלְיָהּ הַנְּבִיא קוּם פְּתַח עִמִּי וְתַסִּיעֵנִי לְבָאָר טַעֲמֵי
הַמְצוּוֹת כִּי אַתָּה עוֹזֵר לִי בְּכָל צַד, וְאַתָּה נִקְרָא אַח שְׁלִי.]

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חד, וְלֹאֲרַבֵּעַ עֵיבַר בְּסִטְרָא דָּא, בְּסִטְרָא דְאַנְפוּי.
וְלֹאֲרַבֵּעַ עֵיבַר בְּסִטְרָא דָּא, לְסִטְרָא דְאַחוּרָא. וְחַד
לְעֵילָא דְגוּלְגֻלְתָּא. (פְּלוּמַר לְסִטְרָא דְלְעֵילָא).

וּמַהֲאֵי אֲתַפְּשֵׁט אֲוֹרְכָא דְאַנְפוּי, לְתַלְתַּת מָאָה וְשִׁבְעִין
רַבּוּא עֲלָמִין. וְהָהוּא אֲתַקְרִי אָרְךְ אַפִּים. (פְּלוּמַר
אֲוֹרְכָא דְאַנְפוּי) וְהָאֵי עֲתִיקָא דְעֲתִיקִין אֲתַקְרִי אֲרִיכָא
דְאַנְפוּי. וְהָהוּא דְלָבַר אֲתַקְרִי זְעִיר אַנְפוּי. לְקַבְלִיָּה
דְעֲתִיקָא סָבָא, קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים דְקֹדְשִׁיא. וְזְעִיר אַנְפוּי
פַּד אֲסִתְפַּל לְהָאֵי, פְּלָא (ס"א טְלָא) דְלְתַתָּא אֲתַתְקִין,
וְאַנְפוּי מִתְפַּשְׁטִין וְאֲרִיכִין בְּהָהוּא זְמַנָּא, אֲבָל לָא כָּל
שַׁעֲתָא כְּמָה דְעֲתִיקָא.

ספר נפלאות הזוהר

... כַּגּוּוּנָא דָּא בִּישְׂרָאֵל, פַּד אֵינוּן מַחְלָלִין אֲוִרֵיתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יִיעוּל לִזְן
בְּגֻלְתָּא דְבְּנֵי עֶשׂוֹ וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל, תַּחֲוֹת שַׁעֲבֻדָּא דְלַהוֹן, דְּרַגְגִּיָּהוּ פְּל"ב וְנַח"ש,
וְאֲתַדְּנֵוּ תַמְזֵן, וּבְהוֹן תְּבַרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ כְּצִרְפוּ הַכֶּסֶף וּכְבַחוּן הַזְּהָב, הַדָּא הוּא
דְכְתִיב, (זְכַרְיָה יא) וְיִצְרַפְתִּים כְּצִרְף אֶת הַכֶּסֶף וּבְנַחְתִּים כְּבַחוּן אֶת הַזְּהָב, עַד דִּיתְקַיִים בְּהוּ,
(ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשִׁלְגָא לְבִינוּ.

[באור: כַּעֲשֵׂי זֶה בִּישְׂרָאֵל כְּשֶׁהֵם מַחְלָלִים אֶת הַתּוֹרָה אִזְ בְּעוֹן תְּלוּל הַתּוֹרָה,
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יְכַנִּיס אוֹתָם בְּגֻלוֹת וּבְשַׁעֲבוּד שֶׁל בְּנֵי עֶשׂוֹ וְיִשְׁמַעֵאל, שְׁמִדְרַגְתָּם
כְּלָב וְנַחֲשׁ, עֶשׂוֹ כְּלָב, וְיִשְׁמַעֵאל נַחֲשׁ, וְשֵׁם יִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ יִשְׂרָאֵל עַד הַגְּאֻלָּה.)
וְאֵילָנָא דְטוֹב וְרַע, בְּגִינְיָה אֲתַמַּר, (שְׁמוֹת טו) וְיִזְרְהוּ ה' עֵץ וְיִשְׁלַף אֶל הַמַּיִם וְיִמְתְּקוּ
הַמַּיִם וְגו'. בְּגִין דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל עִם עַרְבֵי רַב, כְּלָהוּ הוּוּ אֵילָנָא דְטוֹב וְרַע, וְעַל דָּא, חֲצִיּוֹ

עם זה, ולא תהיה שְׁנָאָה זֶה עִם זֶה, כְּדִי שְׁלֹא לְהַכְחִישׁ אֶת הַיָּמִין, שֶׁהוּא הַמְּקוֹם שֶׁיִּשְׁרָאֵל נִדְבָקִים בּוֹ.

וְכֹא וּרְאָה, מִשּׁוּם כִּף הוּא יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, וְיִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְחַזֵּק אֶת יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר רָע בְּאוֹתָם הַמְּעֻשִׂים הַכְּשִׁירִים, וְאִם אָדָם סוֹטֵה לְשִׂמְאל, אִז מִתְגַּבֵּר יֵצֵר רָע עַל יֵצֵר טוֹב. וְכִי שֶׁהִיא פְּגוּם, מִשְׁלִים לוֹ בְּחֻטְאוֹ, שֶׁהָרִי אֵין הַמְּגוּל הַזֶּה נִתְקַן אֶלָּא בְּחֻטָּאִים שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם.

וּמִשּׁוּם כִּף צְרִיף הָאָדָם לְהִזְהֵר שְׁלֹא יִתְקַן אוֹתוֹ יֵצֵר רָע בְּחֻטְאוֹ, וְתַמִּיד יִשְׁמֵר, שֶׁהָרִי יֵצֵר טוֹב רוֹצֵה לְהַשְׁלִימוֹ תַּמִּיד בְּשִׁלְמוֹת, וְלֹא יֵצֵר הָרָע. וּמִשּׁוּם כִּף, אֵל תֹּאמֵר אֲשַׁלְּמָה רָע קְנוּה אֵל ה' וְיִשַׁע לָךְ.

דְּבַר אַחֵר אֵל תֹּאמֵר אֲשַׁלְּמָה רָע - כְּפִתּוּב (תְּהִלִּים לח) וּמִשְׁלָמִי רָעָה תַּחַת טוֹבָה. לְמִי שֶׁשָּׁלַם לוֹ טוֹבָה - שְׁלֹא יִשָּׁלַם לוֹ רָע, מִשּׁוּם [וְרֵאָה הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר זֹאת עֲשׂוּ וְחַיֵּי וְגַם הוּא תַּמִּיד עוֹשֶׂה] שְׁכַתּוּב (מִשְׁלִי יז) מְשִׁיב רָעָה תַּחַת טוֹבָה לֹא תִמּוּשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ. אֶפְלוּ לְמִי שֶׁהַשְׁלִימוֹ לוֹ רָעוֹת, אֵין לוֹ לְהַשְׁלִים רָע תַּמּוּרַת אוֹתוֹ הָרָע שֶׁשָּׁלְמוּ לוֹ, אֶלָּא קְנוּה אֵל ה' וְיִשַׁע לָךְ.

וְהַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹהוּ בְּיוֹסֵף הַצְּדִיק שְׁלֹא רָצָה לְשַׁלֵּם רָע לְאֶחָיו בְּשַׁעַת שְׁנִפְלוּ בִּידוֹ. קְנוּה אֵל ה' וְיִשַׁע לָךְ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא הִיָּה יָרָא מִן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוּב זֹאת עֲשׂוּ וְחַיֵּי וְגו' [וְגַם] וְהוּא הִיָּה תַּמִּיד מְצַפֶּה לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ הוּא. [כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, קְנוּה לִי וְיִשַׁע לָךְ.] רְבִי אֲבָא פִּתַח וְאָמַר, (מִשְׁלִי כ)

דְּבַעֵי לְהוֹ לְמִיָּהּ לְסִטְרָא יְמִינָא, אֵית לֹן לְאַסְגָּאָה רְחִימוּ דָא עִם דָּא, וְלֹא יְהֵא דְכַבוּ דָא עִם דָּא. בְּגִין דְּלֹא לְאַפְחָשָׂא יְמִינָא, דְּאִיהוּ אֶתֶר דִּישְׂרָאֵל מִתְדַבְּקֵן בֵּיהּ.

וְרֵאָ חֲזִי, בְּגִין כִּף אִיהוּ יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רָע, וְיִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵן לְאַתְתַּקְּפָא לְיֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר רָע, בְּאִינוּן עוֹבְדֵין דְּכְשָׁרֵן, וְאִי סְטִי בַר נָשׁ לְשִׂמְאלָא, כְּדִין אֲתַתְּקַף יֵצֵר רָע עַל יֵצֵר טוֹב. וּמֵאֵן דְּהוּה פְּגָיִם, אֲשַׁלִּים לִיה בְּחֻטְאוֹ, דְּהָא לֹא אֲשַׁתְּלִים דָּא מְנוּוֹלָא, אֶלָּא בְּחֻטְאֵין דְּבְנֵי נָשָׂא.

וּבְגִין כִּף בְּעֵי בַר נָשׁ לְאַזְדַּהֲרָא, דְּלֹא יִשְׁתְּלִים הֵהוּא יֵצֵר רָע בְּחֻטְאוֹ, וְיִסְתַּמֵּר תְּדִיר. דְּהָא יֵצֵר טוֹב בְּעֵי לְאַשְׁלֵמָא לִיה בְּשִׁלְמוֹת תְּדִיר, וְלֹא יֵצֵר הָרָע. וּבְגִין כִּף, אֵל תֹּאמֵר אֲשַׁלְּמָה רָע קְנוּה אֵל יי וְיִשַׁע לָךְ.

דְּבַר אַחֵר אֵל תֹּאמֵר אֲשַׁלְּמָה רָע, כְּדַכְתִּיב, (תְּהִלִּים לח) וּמִשְׁלָמִי רָעָה תַּחַת טוֹבָה, לְמֵאֵן דְּשָׁלִים לִיה טוֹבָה, דְּלֹא יִשָּׁלִים לִיה רָע, בְּגִין (דְּחִילוֹ דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּמֵה דְאֵת אִמְרָה, זֹאת עֲשׂוּ וְחַיֵּי. וְאִיף אִיהוּ חַיֵּי תְדִיר עֲבִיד) דְּכַתִּיב, (מִשְׁלִי יז) מְשִׁיב רָעָה תַּחַת טוֹבָה לֹא תִמּוּשׁ רָעָה מִבֵּיתוֹ. אֶפְלוּ לְמֵאֵן דְּאֲשַׁלְּמוּ לִיה בִּישׂוּן, לֹא אֵית לִיה לְאַשְׁלֵמָא בִּישׂוּא, חֵלְף הֵהוּא בִּישׂוּא דְשְׁלִימוֹ לִיה. אֶלָּא, קְנוּה לִי וְיִשַׁע לָךְ.

וְרֵאָ קְרָא אוּקְמוּהָ, בְּיוֹסֵף וְכָפָה, דְּלֹא בְעָא לְאַשְׁלֵמָא בִּישׂוּא לְאַחִיו, בְּשַׁעֲתָא דְנִפְלוּ בִידוֹ. קְנוּה לִי וְיִשַׁע לָךְ, בְּגִין דְּהוּא הוּהוּ (דף רא ע"ב) דְּחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּכַתִּיב, זֹאת עֲשׂוּ וְחַיֵּי וְגו' (וְאִיף) וְאִיהוּ תְדִיר

קְנוּה מְחַפָּה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (ס"א כְּמֵה דְאֵת אִמְרָה, קְנוּה לִי וְיִשַׁע לָךְ).

רְבִי אֲבָא פִּתַח וְאָמַר, (מִשְׁלִי כ) מִיָּם עֲמוּקִים עֲצָה כְּלָב אִישׁ וְאִישׁ תְּבוּנָה

מים עמוקים עצה בלב איש ואיש
תבונה ידלנה. מים עמוקים עצה
בלב איש - זה הקדוש ברוך
הוא, משום שהוא עושה עצות,
שמביא טעמים לגלגל גלגולים
על העולם על ידי יוסף לקים את
אותה הגזרה שגזר רעב על
הארץ (העולם). ואיש תבונה ידלנה
- זה יוסף שגלה אותם עמוקים
שגזר הקדוש ברוך הוא על
העולם.

בא ראה, לא די ליוסף שהוא לא
שלם רע לאחיו, אלא שעשה
עמהם חסד ואמת, וכך דרכי
הצדיקים תמיד. משום זה
הקדוש ברוך הוא חס עליהם
תמיד, בעולם הזה ובעולם הבא.
מים עמוקים עצה בלב איש - זה
יהודה, והנה פרושה, בשעה
שהתקרב ליוסף על העסק של
בנימין. ואיש תבונה ידלנה - זה
יוסף.

רבי אבא היה יושב על שער
הכניסה של לוד. ראה איש אחד
שהיה בא, וישב על בליטה בצד
ההר, והיה עיף מן הדרך, וישב
ולשן שם. בינתיים ראה נחש אחד
שהיה בא אליו. יצא קוסטפא
דגורדנא (מיושר) וברג את הנחש.
כשהתעורר אותו האיש, ראה
את אותו הנחש כנגדו שהיה מת.
הודקף אותו האיש, ונפלה אותה
הבליטה לעמק שמתחיה ונצול.
בא אליו רבי אבא, אמר לו, אמר
לי מה מעשיך, שהרי הקדוש
ברוך הוא הרחיש לך שני הנסים
הזלו שאינם לחנם? אמר לו
אותו האיש, כל ימי לא שלם לי
איש רע בעולם שלא התפייסתי
עמו ומחלתי לו. ועוד, אם לא
יכלתי להתפייס עמו, לא עליתי
על משתי עד שמחלתי לו ולכל
אותם שצערני אותי, ולא חששתי
כל היום לאותו הרע ששלם לי,

ידלנה. מים עמוקים עצה בלב איש, דא
קדשא בריך הוא. בגין דאיהו עביד עצות,
דאייתי טעמין לגלגלא גלגולין על עלמא על
ידא דיוסף, לקיימא ההיא גזרה, דגזר בפנא
על ארעא (ג"א עלמא). ואיש תבונה ידלנה, דא
יוסף. דגלי אינון עמיקין, דגזר קדשא בריך
הוא על עלמא.

הא חזי, יוסף לא די ליה דאיהו לא שלים
בישא לאחוי, אלא דעבד עמהון טיבו
וקשוט. וכך ארחיהון דזכאי תדיר. בגין דא
קדשא בריך הוא חייס עלייהו תדיר, בעלמא
דין ובעלמא דאתי.

מים עמוקים עצה בלב איש, דא יהודה.
והא אוקמוה, בשעתא דאתקריב לגביה
דיוסף, על עסקא דבנימין. ואיש תבונה
ידלנה, דא יוסף.

רבי אבא הוה יתיב אתרעא דאבבא דלוד,
חמא חד בר נש דהוה אתי, ויתיב בחד
קולטא דתלא דארעא, והוה לאי מארחא,
ויתיב ונאים תמן. אדהכי חמי חד חוץ,
דהוה אתי לגביה, נפק קוסטפא דגורדנא,
וקטיל ליה לחוץ. פד אתער ההוא בר נש,
חמא ההוא חוץ לקבליה, דהוה מית.
אזדקף ההוא בר נש, ונפל ההוא קולטא
לעומקא דתחותוי ואשתזיב.

אחא רבי אבא לגביה, אמר ליה, אימא לי
מאן עובדך. דהא קדשא בריך הוא
רחיש לך אלין תרין נסין, לאו אינון למגנא.
אמר ליה ההוא בר נש, כל יומאי לא אשלים
לי בר נש בישא בעלמא, דלא אתפייסנא
בהדיה, ומחילנא ליה. ותו, אי לא יכילנא
לאתפייסא בהדיה, לא סליקנא לערסי, עד
דמחילנא ליה, ולכל אינון דמצערני לי, ולא

ולא די לי זה, אלא שמאותו היום והלאה השתדלתי לעשות עמהם טוב.

בכה רבי אבא ואמר, מעשיו של זה הם יותר מיוסף, שיוסף היו אחיו ודאי, והיה לו לרחם עליהם, אבל מה שזה עשה - יותר מיוסף, נאה הוא שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו גס על גס.

פתח ואמר, (משלי) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתם ילך בטח - זה האדם שהוא שהולך בדרכי התורה, ילך בטח - שלא יכולים נזקי העולם להרע לו. ומעקש דרכיו יודע - מי יודע? זה הוא מי שפוטה מדרך האמת ורוצה לגבות מחבירו, יודע. מה זה יודע? הוא יכר בעיני כל בעלי הדין שלא יאכר מהם הדמות של אותו האדם, כדי להביא אותו למקום שיקמו ממנו, ומשום כך יודע.

ובא וראה, אותו שהולך בדרך אמת, הקדוש ברוך הוא מכסה עליו כדי שלא יודע ולא יכר לבעלי הדין, אבל מעקש דרכיו יודע ויכר להם. אשרי אותם בני האדם שהולכים בדרך אמת והולכים לבטח על העולם, שהם אינם פוחדים בעולם הזה ולא בעולם הבא.

וייראו האנשים פי הובאו בית יוסף. רבי יוסי אמר, אוי להם לבני האדם שאין יודעים ואין מסתפקים בדרכי התורה. אוי להם בשעה שיבא הקדוש ברוך הוא לתבע אותם על דין מעשיהם, ויקום הגורף והנפש לתת חשבון על כל מעשיהם בטרים יפרדו הנפש מן הגוף.

ואתו היום הוא יום הדין, היום

חיישנא כל יומא לההוא בישא דאשלים לי. ולא די לי דא, אלא דמההוא יומא ולהלאה, אשתדלנא למעבד עמהון טבא.

בכה רבי אבא ואמר, יתיר עובדוי דדין מיוסף, דיוסף הוה אחוי ודאי, והוה ליה לרחמא עלוי. אבל מה דעביד דא, יתיר הוא מיוסף. יאות הוא דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניפא על ניפא.

פתח ואמר, (משלי) הולך בתם ילך בטח ומעקש דרכיו יודע. הולך בתום ילך בטח, דא ההוא בר נש, דאזיל בארחין דאורייתא. ילך בטח, דלא יכילו נזקי דעלמא לאבאשא ליה. ומעקש דרכיו יודע, מאן יודע. דא הוא מאן דאסטי מארחא דקשוט, ובעי גבי דחבריה. יודע, מהו יודע, ישתמודע איהו בעיניהון דכל מארי דדינא, דלא יתאביד מנייהו דיוקנא דההוא בר נש. בגין לאייתאה ליה לאתרא דינקמון מניה, ובגין כך יודע.

והא חזי, ההוא דאזיל בארח קשוט, קדשא בריך הוא חפי עליה, בגין דלא אתידע, ולא אשתמודע, לגבי מאריהון דדינא. אבל מעקש דרכיו יודע, וישתמודע לגבייהו. זכאין אינון בני נשא דאזלי בארח קשוט, ואזלי לרוחצן על עלמא. דלא דחלי אינון בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי:

וייראו האנשים פי הובאו בית יוסף. רבי יוסי אמר, ווי לון לבני נשא, דלא ידעי ולא מסתפלין בארחי דאורייתא. ווי לון בשעתא דקדשא בריך הוא ייתי למתבע לון דינא על עובדיהון, ויקום גופא ונפשא למיהב חשבנא מפל עובדיהון, עד לא יתפרשון נפשא מן גופא. ומההוא יומא, יומא דדינא איהו, יומא דספרין פתיחן, ומאריהון דדינא

שפּספּרים פּתּוּחים וּבְעֵלֵי הַדִּין עוֹמְדִים, מְשׁוּם שְׂבָאוֹתוֹ הַזְּמַן עוֹמֵד הַנְּחֹשׁ בְּקִיּוּמוֹ לְנֹשֶׁף אוֹתוֹ, וְכָל הָאֵיבָרִים מִתְרַגְּשִׁים אָצְלוֹ, וְהַנְּשֵׁמָה נִפְרֶדֶת מִן הַגּוּף וְהוֹלֶכֶת וּמְשׁוֹטְטֶת, וְאֵין יוֹדַעַת לְאִיזוֹ דְרָף תִּלְךָ וּלְאִיזָה מְקוֹם מַעֲלִים אוֹתָהּ.

אוֹי לְאוֹתוֹ הַיּוֹם! הַיּוֹם שֶׁל רִגְזוֹ וּנְצִיזָה אוֹתוֹ הַיּוֹם. מְשׁוּם כִּף צָרִיף לְאָדָם לְהַרְגִּיז אֶת יָצְרוֹ כֹּל יוֹם, לְהַזְכִּיר לִפְנֵי אוֹתוֹ יוֹם שֶׁיַּעֲמֵד בְּדִין הַמֶּלֶךְ, שֶׁמְכַנְּסִים אוֹתוֹ פִּתְחַת הָאָרֶץ לְהַרְקֵב, וְהַנְּשֵׁמָה נִפְרֶדֶת מִמֶּנּוּ.

וְשִׁנְיָנוּ, לְעוֹלָם יִרְגִּיז אָדָם יָצָר טוֹב עַל יָצָר הָרַע וְיִשְׁתַּדֵּל אַחֲרָיו. אִם הוֹלֵךְ מִמֶּנּוּ - יִפְהוּ, וְאִם לֹא - יִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, שֶׁהִנֵּה אֵין לָךְ דְּבָר לְשׁוֹבֵר אֶת הַיָּצָר הָרַע אֲלֵא הַתּוֹרָה. אִם הוֹלֵךְ - מוֹטֵב, וְאִם לֹא - יִזְכִּיר לוֹ אֶת יוֹם הַמּוֹת, כְּדִי לְשׁוֹבֵר אוֹתוֹ.

כָּאֵן יֵשׁ לְהִסְתַּפֵּל, שֶׁהָרִי זֶה הוּא יָצָר הָרַע, וְזֶה הוּא מְלֹאֵף הַמּוֹת, וְכִי מְלֹאֵף הַמּוֹת נִשְׁבֵּר לִפְנֵי יוֹם הַמּוֹת, וְהָרִי הוּא הַהֶרֶג שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, וְנִשְׁמַע שָׁנָּה שְׂמִיחָה שְׁלוֹ, וּמְשׁוּם כִּף מַסְטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם תְּמִיד כְּדִי לְהַמְשִׁיכֵם לְזֶה?.

אֲלֵא וְדָאֵי מַה שְׁנֹתְבָאָר שִׁיזְכּוּר לֹא אָדָם אוֹתוֹ יוֹם הַמּוֹת - וְדָאֵי כֵּן זֶה, כְּדִי לְשׁוֹבֵר אֶת לֵב הָאָדָם, שֶׁהָרִי אֵין יָצָר הָרַע שׁוֹרָה אֲלֵא בְּמְקוֹם שְׁנֹמְצָאֵת שְׂמִיחַת תִּינִן וְגִסּוֹת הָרוּחַ, וְכִשְׁנֹמְצָאֵת רוּחַ שְׁבוּרָה, אֲזִי נִפְרֵד מִמֶּנּוּ וְאֵין שׁוֹרָה עִמּוֹ, וּמְשׁוּם כִּף צָרִיף לְהַזְכִּירוֹ אֶת יוֹם הַמּוֹת, וְיִשְׁבֵּר גּוּפוֹ, וְהוּא הוֹלֵךְ לוֹ.

כֹּא רָאָה, יָצָר טוֹב צָרִיף שְׂמִיחָה שֶׁל תּוֹרָה, וְיָצָר הָרַע שְׂמִיחָה שֶׁל יִנִּן וְנֵאוּפִים וְגִסּוֹת רוּחַ, וּמְשׁוּם כִּף צָרִיף אָדָם לְרַגְזוֹ תְּמִיד מֵאוֹתוֹ

קְיָיִמִין. בְּגִין דִּהֵוּא זְמַנָּא, קְיָיִמָא נְחֹשׁ בְּקִיּוּמִיהּ, לְנֹשֶׁכָּא לִיהּ. וְכָל שְׁיִיפֵי מִתְרַגְּשִׁין לְגַבִּיּוּהּ, וְנִשְׁמַתָּא אֶתְפָּרְשָׁא מִן גּוּפָא, וְאֲזֵלָא וְשֻׁטְיָא. וְלֹא יוֹדַעַת לְאֵן אֶרְחָא תִּהְיֶה, וְלֹאֵן אֶתְר סְלִקִין לָהּ.

וְוִי לְהֵוּא יוֹמָא, יוֹמָא דְרוּגְזָא וְנֵאוּצֵו הֵוּא יוֹמָא, בְּגִין כִּף אֲבַעֵי לִיהּ לְבַר נֶשׁ, לְאַרְגְּזָא יִצְרִיהּ כֹּל יוֹמָא, לְאַדְפָּרָא קְמִיּהּ הֵוּא יוֹמָא, דֵּיִיקוּם בְּדִינָא דְמִלְכָּא, דִּקָּא עֵאלִין לִיהּ תַּחּוֹת אֶרְעָא לְאַתְרַקְבָּא, וְנִשְׁמַתָּא אֶתְפָּרְשָׁא (דף רב ע"א) מְנִיּהּ.

וְהַנֵּן, לְעוֹלָם יִרְגִּיז אָדָם יָצָר טוֹב עַל יָצָר הָרַע, וְיִשְׁתַּדֵּל אַבְתְּרִיּהּ. אִי אֲזִיל מְנִיּהּ, יָאוּת. וְאִי לֹא, יִשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא. דִּהָא לִית לָךְ מְלָה לְתַבְרָא יָצָר הָרַע אֲלֵא אוּרִייתָא. אִי אֲזִיל, מוֹטֵב. וְאִי לֹא, יִדְכֹּר לִיהּ יוֹמָא דְמוֹתָא, בְּגִין לְתַבְרָא לִיהּ.

הַבָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, דִּהָא דָּא הוּא יָצָר הָרַע, וְדָּא הוּא מְלֹאֵף הַמּוֹת. וְכִי מְלֹאֵף הַמּוֹת מִתְבַּר מְקַמֵּי יוֹמָא דְמוֹתָא. וְהָא אִיּהוּ קְטוּלָא דְבְנֵי נֶשָׁא הוּי, וְאַשְׁתַּמַּע דְחִדּוּהּ הוּא דִּילִיּהּ. וּבְגִין כִּף אֲסֻטֵי לוֹן לְבְנֵי נֶשָׁא תְדִיר, בְּגִין לְאַמְשַׁכָּא לוֹן לְדָא.

אֲלֵא וְדָאֵי מַה דְאַתְמָר, דִּינְדְּכּוֹר לִיהּ בַּר נֶשׁ הֵוּא יוֹמָא דְמוֹתָא. וְדָאֵי הָכִי הוּא, בְּגִין דְמִתְבַּר לְבָא דְבַר נֶשׁ. דִּהָא יָצָר הָרַע לֹא שְׂרִיָּא אֲלֵא כְּאַתְר דְאַשְׁתַּפַּח חִדּוּהּ דְחִמְרָא, וְגִסּוֹתָא דְרוּחָא. וְכִד אֲשְׁתַּפַּח רוּחָא תְּבִירָא, כְּדִין אֶתְפָּרֵשׁ מְנִיּהּ, וְלֹא שְׂרִיָּא בְּהִדְיָהּ. וּבְגִין כִּף בְּעֵי לְאַדְפָּרָא לִיהּ יוֹמָא דְמוֹתָא, וְיִתְבַּר גּוּפִיּהּ, וְאִיּהוּ אֲזִיל לִיהּ.

הָא חֲזִי, יָצָר טוֹב בְּעֵי חִדּוּהּ דְאוּרִייתָא, וְיָצָר רַע חִדּוּהּ דְחִמְרָא, וְנִיאוּפִין

היום הגדול, יום הדין, יום החשבון, שאין לו לאדם להגן עליו אלא מעשי הכשרים שהוא עושה בעולם הזה כדי שיגנו עליו באותה השעה.

בא ראה, וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף. ומה כלם היו גבורים, כלם חזקים, ועלם אחד שהביא אותם לבית יוסף פחדו - כשיבא הקדוש ברוך הוא לתבע אותו לדין את האדם על אחת כפמה וכמה.

משום כך צריך לאדם להזהר בעולם הזה להתחזק בקדוש-ברוך-הוא, וישים בו את בטחונו. שאף על גב שהוא חוטא, אם יחזר ממנו בתשובה שלמה, הרי הוא מקיף חזק, ויתחזק בו בקדוש-ברוך-הוא כאלו לא חטא. שהרי השבטים, משום שחטאו על גניבת יוסף היו פוחדים, שאלמלא לא חטאו לא היו פוחדים כלל, משום שחטאי האדם משברים את לבו, ואין לו כלל כח. מה הטעם? שהרי אותו יצר הטוב נשבר עמו, ואין לו כח להתחזק על אותו יצר הרע, ועל זה כתוב (דברים כ) מי האיש הירא ורף הלבב, הירא ושראה יו מן החטאים שבידו, שהם שבר הלב של האדם.

ובא ראה לכמה דורות נפרע הקדוש ברוך הוא מאותם חטאי השבטים, שהרי אין נאבד מלפני הקדוש ברוך הוא כלום, ונפרע מדור לדור, והדין תמיד עומד לפניו עד שנפרע, ושורה הדין במקום שצריך.

מנין לנו? מחזקיהו. חזקיהו חטא וברא, עד דאתפרע, ושרי דינא באתר דאצטריך.

מנרן, מחזקיהו. חב ההוא חובא, דגלי סתירין דקדשא בריך

וגסותא דרוחא. ובגין כך בעי בר נש לארגזא (ליח) תדיר, מההוא יומא רבא, יומא דדינא, יומא דחושבנא. דלית ליה לבר נש לאגנא עליה, אלא עובדוי דכשרן, דאיהו עביד בהאי עלמא. בגין דיגינו עליה בההיא שעתא.

הא חזי, וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף. ומה כלהו הו גיברין, כלהו תקיפין, וחד עולימא דאייתי לון לביתא דיוסף, דחלו. פד ייתי קדשא בריך הוא למתבע ליה לדינא לבר נש, על אחת כפמה וכמה.

בגין כך בעי ליה לבר נש, לאזדהרא בהאי עלמא. לאתתקפא ביה בקדשא בריך הוא, וישוי ביה רוחצניה. דאף על גב דאיהו חטי, אי יחדר מניה בתיובתא שליםתא, הא תקיף איהו, ויתתקף ביה בקדשא בריך הוא, פאילו לא חטא.

דהא שבטין, בגין דחטו על גניבת יוסף, הו דחלין. דאלמלא לא חטו, לא הו דחלין כלל. בגין דחובוי דבר נש מתברין לפיה, ולית ליה חילא כלל. מאי טעמא, דהא ההוא יצר הטוב אתפר עמיה, ולית ליה חילא לאתתקפא על ההוא יצר הרע. ועל דא כתיב, (דברים כ) מי האיש הירא ורף הלבב, הירא (יראה דא) מחובין דבידוי, דאינון תבירא דלפא דבר נש.

והא חזי, לכמה דרין אתפרע קדשא בריך הוא, מאינון חובין דשבטין, דהא לא אתאביד מקמיה דקדשא בריך הוא כלום.

ואתפרע מדרא לדרא, ודינא קיימא קמיה דינא באתר דאצטריך.

מנרן, מחזקיהו. חב ההוא חובא, דגלי סתירין דקדשא בריך

את אותו החטא, שגלה את נסתרות הקדוש ברוך הוא לשאר העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות, שלא היה צריך לגלות, והקדוש ברוך הוא שלח את ישעיהו ואמר לו, (ישעיה לט) הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הנה וגו'.

בא ראה כמה גרם אותו החטא משום שגלה מה ששהיה נסתר, שפיון שהתגלה, נתן המקום למקום אחר שלא צריך לשלט עליו. משום כך אין ברכה שורה אלא במקום נסתר. ובארובה, מה שהוא (תהו) נסתר, הברכה (שהתהו) שורה עליו. פיון שנתגלה, נתן מקום למקום אחר לשלט עליו.

כתוב (איכה א) כל מכבדיה הזילוקה כי ראו ערותה, ובארובה. אבל כל מכבדיה הזילוקה - זו מלכות בבל, שהרי משם נשלח דורון לירושלים, שכתוב (ישעיה לט) בעת ההיא שלח מראדך בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים ומנחה אל חזקיהו.

ומה כתוב בהם? שלום לחזקיהו מלך יהודה ושלום לאלהים הגדול ושלום לירושלים. פיון שיצא הפתק שלו ממנו, החזיר על לבו ואמר: לא נאה שעשיתי שהקדמתי את שלום העבד לשלום רבו. קם מפקסאו ופסע שלש פסיעות, והחזיר את הפתק שלו, וכתב אחרים תחתיהם. וכך כתב: שלום לאלה הגדול, שלום לירושלים, ושלום לחזקיהו. וזהו מכבדיה.

ואחר כך הזילוקה. מה הטעם הזילוקה? משום כי ראו ערותה, שהראה להם חזקיהו, שאלמלא כך לא הזילוקה אחר כך. מתוך

הוא, לשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, דלא הוה אצטריך לגלגלה. וקודשא בריך הוא שדר ליה לישעיהו, ואמר ליה, (ישעיה לט) הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הנה וגו'.

הא חזי, כמה גרים ההוא חוכא, בגין דגלי מה דהוה סתים. דכיון דאתגלי, אתייהיב דוכתא לאתר אחרא דלא אצטריך, לשלטאה עליה. בגין כך לאו ברכה שריא, אלא באתר סתים. ואוקמוה, מה דאיהו (תהו) סתים, ברכה (דמהו) שריא עלוי, פיון דאתגלי אתייהיב דוכתא, לאתר אחרא לשלטאה עלוי.

כתוב, (איכה א) כל מכבדיה הזילוקה פי ראו ערותה, ואוקמוה. אבל כל מכבדיה הזילוקה, דא הוא מלכות בבל, דהא מתמן אשתדר דורון לירושלים. דכתוב, (ישעיה לט) בעת ההיא שלח מרודך בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים ומנחה אל חזקיהו.

ומה פתיב בהו, שלם לחזקיהו מלך יהודה, ושלם לאלהא רבא ושלם לירושלים. פיון דנפק פתקיה מניה, אהדר ללביה ואמר, לא יאות עבדית לאקדמא שלמא דעבדא, לשלמא דמאריה. קם מפורסיה ופסע תלת פסיען ואהדר פתקיה, וכתב אחרנין תחותיהו, וכתב הכי. שלם לאלהא רבא, שלם לירושלים, ושלם לחזקיהו, ודא הוא מכבדיה. (דף רב ע"ב).

ולכתר הזילוקה, מאי טעמא הזילוקה. בגין פי ראו ערותה, דאחזי לון חזקיהו. דאלמלא כך, לא הזילוקה לכתר. מגו דהוה זכאה חזקיהו יתיר, אתעכב מלה מלאיתאה, ולא אתא ביומוי. דכתוב,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד א</p> <hr/> <p>אדרא רבא זוטא</p> <p>* ונספחו עלין ו' ספרים</p> <p>תפלות ובקשות גאולת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חשבונות הזוהר רשימת 200 ספרי הזוהר</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד ד</p> <hr/> <p>זהרי הזוהר</p> <p>ח' ספרים חבל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של זהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י הזוהר והר סיני הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תהלות דוד סדר בראשית</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד ג</p> <hr/> <p>אורות הזוהר</p> <p>י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלאות הזוהר תהלות הזוהר גאלת הרשב"י במחיצת הרשב"י מפעלות הזוהר אור הרשב"י הזהר והערב רב זכותא דרשב"י גימטריאות הזוהר שער התקונים שירה וזמרה בר יוחאי</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד ב</p> <hr/> <p>מאורות הזוהר</p> <p>ט"ו ספרים מאורות הזוהר התגלות הזוהר אגרות הזוהר הרמח"ל והזוהר עת לעשות לה' המשיח והזוהר הצדיקים והזוהר חשבונות הזוהר קבלתי ונושעתי אלה מקראי קודש הפצת הזוהר מצדיקי הרבים תיבת נח ישועות הזוהר אל הערפל</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרד א</p> <hr/> <p>אור הזוהר</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖ גדולי ישראל והזוהר</p> <p>* ערכה של שעה</p> <hr/> <p>768 עמודים</p>
<p>5</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>4</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>3</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>2</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>1</p> <p>מפעל העולמי</p>